Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (осми състав)

14 ноември 2012 година*

„Конкуренция — Административно производство — Жалба за отмяна — Актове, приети по време на проверка — Междинни мерки — Недопустимост — Решение за извършване на проверка — Задължение за мотивиране — Защита на личния живот — Достатъчно сериозни улики — Съдебен контрол“

По дело T-135/09

Nexans France SAS, установено в Париж (Франция),

Nexans SA, установено в Париж,

представлявани от г-н M. Powell, solicitor, г-н J.-P. Tran Thiet, avocat, и г-жа G. Forwood, barrister,

жалбоподатели,

срещу

Европейска комисия, представлявана първоначално от г-н X. Lewis и г-н N. von Lingen, впоследствие от г-н Von Lingen и г-н V. Di Bucci, в качеството на представители,

ответник,

с предмет, първо, искане за отмяна на Решение C (2009) 92/1 на Комисията от 9 януари 2009 година, с което на Nexans SA и на дъщерното му дружество Nexans France SAS се разпорежда да се подчинят на проверка в съответствие с член 20, параграф 4 от Регламент (ЕО) № 1/2003 на Съвета от 16 декември 2002 година относно изпълнението на правилата за конкуренция, предвидени в членове 81[ЕО] и 82 [ЕО] (ОВ L 1, 2003 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 167) (преписка COMP/39.610), второ, искане Общият съд да обяви за незаконосъобразно взетото в хода на проверката решение на Комисията да копира цялото съдържание на някои файлове, за да ги разгледа в помещенията си, трето, искане за отмяна на решението на Комисията да разпита служител на Nexans France в хода на проверката, и четвърто, искане Общият съд да разпореди някои мерки срещу Комисията,

ОБЩИЯТ СЪД (осми състав),

състоящ се от: г-н L. Truchot, председател, г-жа M. E. Martins Ribeiro и г-н H. Kanninen (докладчик), съдии,

секретар: г-жа J. Weychert, администратор,

* Език на производството: английски.

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 19 октомври 2011 г.,

постанови настоящото

Решение

Обстоятелства в основата на спора

1 Жалбоподателите, Nexans SA и изцяло притежаваното от него дъщерно дружество Nexans France SAS, са две френски дружества, които осъществяват дейност в сектора на електрическите кабели.

2 С Решение C(2009) 92/1 от 9 януари 2009 г. Комисията на европейските общности наражда на Nexans и на всички пряко или непряко контролирани от него предприятия, включително на Nexans France, да се подчинят на проверка съгласно член 20, параграф 4 от Регламент (ЕО) № 1/2003 на Съвета от 16 декември 2002 година относно изпълнението на правилата за конкуренция, предвидени в членове 81[ЕО] и 82 [ЕО] (ОВ L 1, 2003 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 167) (наричано по-нататък „решението за проверка“).

3 Член 1 от решението за проверка гласи:

„С настоящото Nexans […], както и всички пряко или непряко контролирани от него предприятия, включително Nexans France […], се задължават да се подчинят на проверка относно евентуалното му (им) участие в антиконкурентни споразумения и/или съгласувани практики, противоречащи на член 81 [ЕО …], във връзка с доставката на електрически кабели и свързаните с тях материали, включително подводни електрически кабели с високо напрежение, а в някои случаи и подземи електрически кабели с високо напрежение, състоящи се от представянето на съгласувани оферти за участие в процедури за възлагане на обществени поръчки, разпределянето на клиенти, както и неправомерен обмен на чувствителна търговска информация относно доставката на тези стоки.

Проверката може да се извърши във всички контролирани от предприятието помещения […].

Nexans […], както и всички пряко или непряко контролирани от него предприятия, включително Nexans France […], позволяват на длъжностните лица и други упълномощени от Комисията лица да извършат проверка, като позволяват на длъжности лица и на други лица, упълномощени от органа по конкуренция на държавата членка или назначени от него за тази цел, да им помагат, получавайки достъп до всички помещения и превозни средства в рамките на нормалното работно време. Предмет на проверката са книгите и всички другите документи, свързани със стопанската дейност, независимо от носителя, на който се съхраняват, ако бъдат поискани от длъжностните и други упълномощени лица, които могат да вземат или получават под всякаква форма копия или извлечения от тези книги или документи. То позволява запечатването на всички бизнес помещения, книги или документи за срока и в степента, необходими за проверката. То дава незабавно на място устни обяснения във връзка с предмета и целта на проверката ако длъжностните или упълномощените лица поискат това и разрешава на всички представители или членове на персонала да дадат такива обяснения. То позволява записването на тези обяснения под всякаква форма“.

4 В член 2 от решението за проверка Комисията уточнява, че проверката може да започне на 28 януари 2009 г. В член 3 от посоченото решение тя отбелязва, че предприятието, адресат на решението за започване на проверка, ще бъде уведомено за това решение непосредствено преди проверката.

5 Решението за проверка е мотивирано, като следва:

„Комисията получи информация, че доставчиците на електрически кабели, включително предприятията, адресати на настоящото решение, участват или са участвали в споразумения и/или съгласувани практики във връзка с доставката на електрически кабели и свързаните с тях материали, включително подводни електрически кабели с високо напрежение, а в някои случаи и подземни електрически кабели с високо напрежение, състоящи се в представянето на съгласувани оферти за участие в процедури за възлагане на обществени поръчки, разпределянето на клиенти, както и неправомерен обмен на чувствителна търговска информация относно доставката на тези стоки.

[…].

Съгласно получената от Комисията информация, [т]ези споразумения и/или съгласувани практики […], които са въведени най-късно през 2001 г., все още съществуват. [… Те] вероятно имат световен обхват.

Ако се окаже, че тези твърдения са основателни, описаните по-горе споразуменията и съгласуваните практики биха представлявали много тежко нарушение на член 81 [ЕО].

За да може Комисията да провери всички факти относно презюмираните споразумения и съгласувани практики и контекста, в който се осъществяват, е необходимо да се извършат проверки съгласно член 20 от Регламент […] № 1/2003.

[…]“.

6 На 28 януари 2009 г. (сряда) инспекторите на Комисията (наричани по-нататък „инспекторите“), придружени от представители на френския Орган по конкуренция, посещават помещенията на Nexans France, за да извършат проверка на основание член 20, параграф 4 от Регламент № 1/2003 (наричана по нататък „проверката“). Решението за проверка е връчено на предприятието, което предоставя на разположение на инспекторите една заседателна зала. Упълномощен от жалбоподателите адвокат подпомага инспекторите във всички действия относно проверката.

7 Инспекторите изразяват желание да разгледат документите, както и компютрите на някои от служителите на Nexans France, а именно г-н A ([*поверително*] [1] — отдел „Високо напрежение“), г-н B ([*поверително*] — отдел „Високо напрежение“) и г-н C ([*поверително*] от търговския отдел „Високо наземно напрежение“). Инспекторите са информирани, че г-н C е на път с компютъра си и ще се върне на 30 януари 2009 г. (петък).

8 Инспекторите разглеждат най-напред документите на хартиен носител в кабинетите на г-н A, г-н B и г-н C, както и в кабинета на общия им асистент. След това вземат копие от твърдите дискове на компютрите на г-н A, г-н B и г-н D ([*поверително*] — отдел „Високо напрежение“). За да могат да извършват търсене по ключови думи в съдържащата се в тези компютри информация, те използват софтуер, който категоризира информацията през нощта.

1 — Заличени поверителни данни.

9 По време на втория ден от проверката — четвъртък, 29 януари 2009 г. — инспекторите разглеждат множество документи, намерени в кабинетите на г-н C и г-н E ([*поверително*] — отдел „Високо напрежение“), както и електронната поща на г-н B и г-н E и копия от твърдите дискове на компютрите на г-н A, г-н B и г-н D.

10 Г-н B информира инспекторите, че трябва да се срещне с г-н C на 29 юни 2009 г. вечерта. Той предлага да вземе компютъра на г-н C и да го донесе в помещенията на Nexans France на следващата сутрин, което и прави.

11 По време на третия ден от проверката — петък, 30 януари 2009 г. — инспекторите уведомяват жалбоподателите, че възнамеряват да поискат обяснения от г-н C относно някои документи, и по-конкретно електронните писма, намерени предимно в компютъра на г-н A, на които г-н C е или получател, или изпращач, или е включен в копие. Следобед г-н C, придружен от двама адвокати на жалбоподателя, отговаря на въпросите на инспекторите. Тези въпроси, както и получените отговори, са записани в приложение към протокола от проверката, подписано от представителите на жалбоподателите.

12 Освен това на 30 януари 2009 г. (петък) инспекторите разглеждат съдържанието на твърдия диск на компютъра на г-н C и извличат множество файлове, документи и електронни писма, които според тях са от значение за разследването и които са били изтрити между началото на разследването и 30 януари 2009 г. Те копират два набора електронни писма върху две устройства за записване на данни (наричани по-нататък „УЗД“). Освен това върху две УЗД те копират и набор електронни писма, намерени в компютъра на г-н A. Тези четири УЗД са поставени в запечатани пликове и подписани от представител на жалбоподателите. Инспекторите решават да занесат тези пликове в помещенията на Комисията в Брюксел (Белгия). Компютърът на г-н C, както и едно УЗД, намерено в кабинета му, са поставени в запечатан от инспекторите шкаф. Изтрити са твърдите дискове на компютрите на Комисията, използвани за целите на търсенето. Накрая, инспекторите информират жалбоподателите, че ще ги уведомят за датата, на която ще продължи проверката. Жалбоподателите изтъкват, че предпочитат евентуалната проверка на твърдия диск на компютъра на г-н C да бъде извършена в помещенията на Nexans France, а не в помещенията на Комисията.

13 Инспекторите се връщат в помещенията на Nexans France на 3 февруари 2009 г. (вторник).Те отварят запечатания шкаф, в който се съхранява намереното в кабинета на г-н C УЗД, както и неговия компютър. Инспекторите проверяват на място УЗД, разпечатват и запазват два документа от това устройство и го връщат на представителите на жалбоподателя. Те правят три копия на твърдия диск на компютъра на г-н C върху три УЗД. Инспекторите предоставят на представителите на жалбоподателя, по тяхно искане, едно от трите УЗД, а останалите две поставят в запечатани пликове, които отнасят в Брюксел, след като отбелязват факта, че жалбоподателите оспорват законността на това действие. Инспекторите посочват, че запечатаните пликове ще бъдат отворени в помещенията на Комисията в присъствието на представители на жалбоподателя.

14 На 2 март 2009 г. запечатаните в помещенията на Nexans France пликове с УЗД са отворени в помещенията на Комисията в присъствието на адвокатите на жалбоподателя. Разгледани са документите, които се съдържат в тези УЗД, а инспекторите разпечатват на хартиен носител тези от тях, които считат за релевантни за разследването. Второ копие от тези документи на хартиен носител, както и списък на тези документи, са предоставени на адвокатите на жалбоподателя. Тази процедура приключва на 11 март 2009 г. Кабинетът, в който се разглеждат документите и УЗД, се запечатва в края на всеки работен ден в присъствието на адвокатите на жалбоподателя и се отваря на следващия ден отново в тяхно присъствие.

Производство и искания на страните

15 Жалбоподателите подават настоящата жалба в секретариата на Общия съд на 7 април 2009 г.

16 Поради промяна в съставите на Общия съд съдията докладчик е включен в осми състав, на който съответно е разпределено настоящото дело.

17 С писмо от 14 януари 2011 г. жалбоподателите искат към преписката да се добавят две решения на Европейския съд по правата на човека [ЕСПЧ], постановени след депозирането на репликата, които са от значение за анализа на допустимостта на жалбата (ЕСПЧ, Решение от 21 декември 2010 г. по дело Primagaz с/у Франция, жалба № 29613/08 и Решение от 21 декември 2010 г. по дело Société Canal Plus с/у Франция, жалба № 29408/08), което Общият съд допуска с решение от 26 януари 2011 г. Общият съд кани Комисията да представи становище по тези решения, което тя прави в указания срок.

18 Въз основа на доклад на съдията докладчик Общият съд решава да започне устната фаза на производството. В рамките на процесуално-организационните действия, предвидени в член 64 от Процедурния правилник на Общия съд, на 20 септември 2011 г. Общият съд поставя писмени въпроси на Комисията и я кани да предостави копие от документ на Комисията, посочен от жалбоподателите в писмените им защити и озаглавен „Обяснителна бележка относно разрешението за проверка в изпълнение на решение, взето на основание член 20, параграф 4 от Регламент № 1/2003“. Комисията изпълнява това искане в указания срок.

19 Устните състезания и отговорите на страните на поставените от Общия съд въпроси са изслушани в съдебното заседание от 19 октомври 2011 г. В края на съдебното заседание Общият съд решава да продължи устната фаза на производството.

20 С писмо от 25 октомври 2011 г. жалбоподателите правят пред Общия съд уточнения от фактически характер относно изразените от тях по време на съдебното заседание становища. Общият съд прибавя това писмо към преписката с решение от 16 ноември 2011 г. и приканва Комисията да представи становището си относно тези уточнения, което тя прави в указания срок.

21 С Определение от 21 декември 2011 г. Общият съд разпорежда на Комисията да предостави определени документи, в рамките на предвидените в член 65 от Процедурния правилник действия по събиране на доказателства, и определя условията и реда за запознаване на жалбоподателите с тях. Комисията изпълнява тази мярка в указания срок.

22 На 21 декември 2011 г., в рамките на процесуално-организационните действия, предвидени в член 64 от Процедурния правилник, Общият съд поставя писмен въпрос на Комисията и я приканва да представи превод на езика на производството на определени части от два по-рано представени от нея документа. Комисията изпълнява това искане в указания срок.

23 На 24 януари 2012 г. жалбоподателите се запознават в секретариата на Общия съд с посочените в точка 21 по-горе документи. На 2 март 2012 г. те представят становището си относно тези документи. На 26 март 2012 г. Комисията представя становището си по становището на жалбоподателите.

24 Устната фаза на производството приключва на 23 април 2012 г. С Определение от 1 октомври 2012 г. устната фаза на производството е възобновена. На 2 октомври 2012 г., в рамките на процесуално-организационните действия, предвидени в член 64 от Процедурния правилник, Общият съд поставя писмен въпрос на Комисията, която отговаря в указания срок. Устната фаза на производството приключва на 22 октомври 2012 г.

25 Жалбоподателите искат от Общия съд:

— да отмени решението за проверка,

— да обяви за незаконосъобразно решението на Комисията за изземане на копия от определени електронни файлове и от твърдия диск на компютъра на г-н C с цел по-късната им проверка в помещенията ѝ в Брюксел,

— да отмени решението на Комисията да разпита г-н C,

— да разпореди на Комисията да върне на Nexans France всички документи или доказателства, които е получила въз основа на горепосочените решения, включително и без ограничение, документите, които не попадат в обхвата на проверката, документите относно проектите за електрически кабели извън Европейското икономическо пространство (ЕИП), неправомерно иззетите и отнесени в Брюксел документи и изявленията, направени при разпита на г-н C,

— да разпореди на Комисията да не използва документите или доказателствата, които е получила въз основа на отменените решения, за целите на разследването на нарушение на правилата на конкуренцията,

— да разпореди на Комисията да не изпраща тези документи или доказателства (или основаните на тях материали или информация) на други органи по конкуренция,

— да разпореди извършването на всякакви други мерки, които са необходими от правна страна,

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

26 Комисията моли Общия съд:

— да обяви за недопустимо правното становище, което жалбоподателите представят в приложението към писмената реплика в подкрепа на доводите си относно допустимостта на някои от техните искания,

— да отхвърли като недопустими искания от второ до седмо на жалбоподателите,

— да отхвърли жалбата като неоснователна,

— да осъди жалбоподателите да заплатят съдебните разноски.

От правна страна

27 Първите три искания на жалбоподателите са три искания за отмяна на актове, приети от Комисията с оглед или по повод на проверката.

28 Първият от трите оспорвани от жалбоподателите актове е решението за проверка. От своя страна вторият и третият акт (наричани по-нататък „спорните актове“) са приети от инспекторите в хода на проверката. Става дума съответно за решението да се копират някои електронни файлове и твърдият диск на компютъра на г-н C, за да бъдат разгледани по-късно в помещенията на Комисията, и за решението да се разпита г-н C.

29 Искания от четвърто до седмо на жалбоподателите са искания, които имат за цел Общият съд да разпореди определени мерки срещу Комисията.

30 Що се отнася до допустимостта, Комисията твърди най-напред, че спорните актове не подлежат на обжалване и следователно исканията на жалбоподателите за отмяна на тези актове са недопустими. По-нататък тя поддържа, че исканията на жалбоподателите, които имат за цел Общият съд да наложи определени мерки, също са недопустими. Накрая, Общият съд трябвало да обяви за недопустимо правното становище, което жалбоподателите прилагат към писмената реплика (наричано по-нататък „спорното становище“) в подкрепа на доводите си относно допустимостта на исканията за отмяна на спорните актове.

31 Що се отнася до съществото на спора, Комисията поддържа, че твърденията за нарушение, които жалбоподателите изтъкват в подкрепа на исканията си за отмяна, трябва да се отхвърлят.

32 Най-напред трябва да се разгледа искането за отмяна на решението за проверка, чиято допустимост не се оспорва, след това трябва да се разгледа допустимостта на спорното становище и на исканията за отмяна на спорните актове и накрая трябва да се разгледат исканията, които имат за цел Общият съд да разпореди определени мерки срещу Комисията.

1. *По искането за отмяна на решението за проверка*

33 Жалбоподателите изтъкват по същество едно-единствено основание в подкрепа на искането си за отмяна на решението за проверка, изведено от нарушение на член 20, параграф 4 от Регламент № 1/2003 и на основните права, а именно правото на защита, правото на справедлив съдебен процес, правото да се откаже даването на самоуличаващи показания, презумпцията за невиновност и правото на зачитане на личния живот. Това основание се състои от две части, изведени, от една страна, от прекомерно широкия и неясен обхват на гамата от продукти, до които се отнася решението за проверка, и от друга страна, от прекомерно широкия географски обхват на това решение.

По първата част, изведена от прекомерно широкия и неясен обхват на гамата от продукти, до които се отнася решението за проверка

34 Доводите, изложени от жалбоподателите във връзка с тази част, могат да се разбират в смисъл, че в решението за проверка Комисията не е очертала в достатъчна степен предмета и целта на проверката. В това отношение те изтъкват две твърдения за нарушение.

35 С първото си твърдение за нарушение жалбоподателите по същество упрекват Комисията в това, че в решението за проверка е определила неточно продуктите, до които се отнася това решение. Тази неточност поставяла жалбоподателите в невъзможност да упражнят правото си на защита и да разграничат документите, които Комисията има право да разгледа и да копира, от останалите притежавани от Nexans France документи, по отношение на които жалбоподателите не са длъжни да търпят такава намеса в сферата на частната си дейност. Така Комисията можела да предприеме „изследователска експедиция“ и да търси в помещенията на това предприятие полезни документи и информация, за да открие евентуални нарушения на правилата на конкуренцията във връзка с цялата дейност на жалбоподателите, а не само във връзка със сектора, до който се отнася разследването.

36 С второто си твърдение за нарушение жалбоподателите изтъкват, че Комисията е разполагала с подробна информация, която я е накарала да предположи, че е налице нарушение на правилата на конкуренцията само що се отнася до сектора на подводните кабели с високо напрежение, което се потвърждавало от поведението на инспекторите в хода на проверката и от прессъобщението на Комисията.

37 За да се разгледат двете твърдения за нарушение на жалбоподателите, най-напред следва да се припомнят някои принципи, които ръководят, от една страна, задължителното съдържание на решенията за проверка по член 20, параграф 4 от Регламент № 1/2003, и от друга страна, контрола, който съдът на Европейския съюз може да извърши по отношение на обосноваността на една такава проверка.

Предварителни бележки

38 Член 20, параграф 4 от Регламент № 1/2003 определя основните елементи, които трябва да присъстват в решение на Комисията за извършване на проверка. Тази разпоредба гласи следното:

„Предприятията и сдруженията на предприятия са длъжни да се подчинят на проверките, разпоредени с решение на Комисията. В решението се посочват предметът и целта на проверката, насрочва се дата, на която тя ще започне, и се посочват санкциите, предвидени в членове 23 и 24, и правото на обжалване на решението пред Съда на Европейските общности. […]“.

39 Наложеното на Комисията задължение да посочи предмета и целта на проверката е основно изискване, което има за цел, от една страна, да покаже, че възнамеряваната намеса по отношение на засегнатите предприятия е оправдана, за да могат тези предприятия да узнаят обхвата на задължението си за сътрудничество, и от друга страна, да запази правото им на защита (Решение на Съда от 17 октомври 1989 г. по дело Dow Chemical Ibérica и др./Комисия, 97/87-99/87, Recueil, стр. 3165, точка 26).

40 Що се отнася до обосноваността на възнамеряваната намеса и до обхвата на задължението за сътрудничество на засегнатите предприятия, следва да се посочи, че изискването за закрила срещу произволната и непропорционална намеса на публичната власт в сферата на частната дейност на всяко лице, независимо дали то е физическо или юридическо, е основен принцип на правото на Съюза (вж. Решение на Съда от 22 октомври 2002 г. по дело Roquette Frères, C-94/00, Recueil, стр. I-9011, точка 27 и цитираната съдебна практика). Този принцип е закрепен в член 7 от Хартата на основните права на Европейския съюз, прокламирана в Ница на 7 декември 2000 г. (ОВ C 364, стр. 1), съгласно който „[в]секи има право на зачитане на неговия личен и семеен живот, на неговото жилище и тайната на неговите съобщения“.

41 Що се отнася до запазване на правото на защита на засегнатите предприятия, най-напред трябва да се посочи, че Комисията трябва да зачита това право както в хода на административните производства, които могат да доведат до санкции, така и в хода на производствата по предварително разследване, тъй като е важно да се избегне правото на защита да бъде непоправимо засегнато в производствата по предварително разследване, каквито именно са разследванията с евентуално определящ характер за събирането на доказателства за незаконния характер на действията на предприятия, които могат да ангажират тяхната отговорност (Решение на Съда от 21 септември 1989 г. по дело Hoechst/Комисия, 46/87 и 227/88, Recueil, стр. 2859, точка 15).

42 По-нататък, изискването Комисията да посочва предмета и целта на проверката представлява основна гаранция за правото на защита на засегнатите предприятия, от което следва, че обхватът на задължението за мотивиране на решенията за проверка не може да се ограничава в зависимост от свързани с ефективността на разследването съображения. В това отношение трябва да се уточни, че макар Комисията наистина да не е длъжна да съобщава на адресата на решение за проверка цялата разполагаема информация за предполагаемите нарушения, нито да

дава точна правна квалификация на тези нарушения, тя, напротив, трябва да посочи ясно предположенията, които възнамерява да провери (Решение по дело Dow Chemical Ibérica и др./Комисия, точка 39 по-горе, точка 45).

43 Съдът на Съюза може да бъде призован да осъществи контрол върху решение, взето на основание член 20, параграф4 от Регламент № 1/2003, за да се увери, че то не е произволно, тоест че не е прието при липсата на фактически обстоятелства, които могат да обосноват проверка. Всъщност трябва да се припомни, че предприетите от Комисията проверки имат за цел да се съберат документите, които са необходими, за да се проверят действителността и обхватът на определено фактическо и правно положение, по отношение на което Комисията вече разполага с информация. В рамките на този контрол съдът на Съюза трябва да се увери, че съществуват достатъчно сериозни улики, които позволяват да се предположи, че съответното предприятие е нарушило правилата на конкуренция (вж. Решение по дело Roquette Frères, точка 40 по-горе, точки 54 и 55 и цитираната съдебна практика).

44 Именно с оглед на всички гореизложени съображения трябва да се приложи практиката на съда на Съюза, съгласно която, от една страна, мотивите на едно решение за проверка не трябва да непременно да определят точно разглеждания пазар, при условие че това решение съдържа посочените в точка 38 по-горе съществени елементи (Решение по дело Dow Chemical Ibérica и др./Комисия, точка 39 по-горе, точка 46), и от друга страна, Комисията все пак е длъжна да опише в това решение основните характеристики на подозираното нарушение, като посочи пазара, който се предполага, че е засегнат (Решение на Общия съд от 8 март 2007 г. по дело France Télécom/Комисия, T-340/04, Сборник, стр. II-573, точка 52).

45 Всъщност, макар по време на проверката Комисията да не е длъжна да определи точно пазара, предмет на разследването, тя все пак трябва да уточни в достатъчна степен секторите, до които се отнася твърдяното нарушение, предмет на разследването, за да позволи, от една страна, на съответното предприятие да ограничи сътрудничеството си до дейността на това предприятие в секторите, за които Комисията има достатъчно сериозни улики, които позволяват да се предположи, че съответното предприятие е нарушило правилата на конкуренция, и които обосновават намеса в сферата на частната дейност на това предприятие, и от друга страна, на съда на Съюза да провери при необходимост дали тези улики са достатъчни в това отношение.

По първото твърдение за нарушение, изведено от неточността на решението за проверка, що се отнася до определянето на засегнатите продукти

46 Както бе посочено в точки 3 и 5 по-горе, в решението за проверка Комисията посочва, че разследването ѝ се отнася до „доставката на електрически кабели и свързаните с тях материали, включително подводни електрически кабели с високо напрежение, а в някои случаи и подземни електрически кабели с високо напрежение“.

47 В писмената си защита и в дупликата Комисията посочва, най-малкото имплицитно, че решението за проверка не се отнася до всички електрически кабели и свързаните с тях материали. Всъщност тя изтъква, че мотивите на това решение, и „по-специално описанието на конкретните продукти, които са включени в по-общия израз „електрически кабели“[,] позволяват на жалбоподателите да разберат без особени затруднения, че проверката не се е отнася до всички електрически кабели, а по-точно до електрическите кабели, които са посочени като пример в решението [за проверка]“.

48 Така според Комисията предмет на разследването ѝ били по-скоро „кабелите, използвани при преноса на електроенергия, например от електроцентралите до подстанциите, или при връзките между електрическите мрежи“, като видовете електрически кабели, посочени изрично в решението за проверка, били конкретни примери от тази категория, което следвало по достатъчно ясен начин от текста на това решение и от неговия контекст.

49 Предметът на разследването, определен в решението за проверка, обаче не може да се тълкува така, както предлага Комисията в писмената си защита и в дупликата.

50 Всъщност мотивите на решението за проверка ясно се отнасят до всички електрически кабели. Изразът „включително, между другото“, както и изразът „и в някои случаи“, които Комисията използва, за да очертае предмета на разследването, показват, че подводните и подземните електрически кабели с високо напрежение са посочени от Комисията само като примери от по-широка гама продукти и включват потенциално всички видове електрически кабели, както и всички материали, свързани с използването или инсталацията на тези кабели.

51 Освен това в отговора си в рамките на процесуално-организационните действия от 20 септември 2011 г., както и по време на съдебното заседание, Комисията посочва, противно на това, което изтъква в писмената си защита и в дупликата си, че решението за проверка се отнася до всички електрически кабели, а не само до електрическите кабели, които са посочени примерно в това решение.

52 Както подчертават жалбоподателите, изразът „електрически кабели“ можел да съответства на всякакъв вид кабели, използвани при преноса на електроенергия. Освен това в решението за проверка не се уточняват продуктите, които могли да попадат в категорията „свързани материали“. Следователно това решение се отнася до много голям брой продукти. Както изтъкват жалбоподателите, в общата категория „електрически кабели“ могат да попадат толкова различни продукти като телефонни кабели, електрически кабели с високо напрежение, кабели за снабдяване на домакинствата с електроенергия или кабели за домакински електроуреди. Освен това в общата категорията „материали, свързани с електрическите кабели“, могат да попаднат продукти като трансформатори, телефонни централи или електромери. Както също подчертават жалбоподателите, тези мотиви могат да обхванат всички дейности на предприятие, което произвежда електрически кабели, дори когато тези дейности могат да спадат към различни сектори.

53 Следва да се отбележи обаче, че противно на изтъкнатото от жалбоподателите, като е посочила в решенето за проверка всички електрически кабели и всички свързани с тези кабели материали, Комисията е изпълнила задължението си да очертае предмета на разследването.

54 Всъщност, макар да е възможно възприетите в член 1 и в мотивите на решението за проверка формулировки да са по-малко двусмислени, те са позволили на жалбоподателите да установят обхвата на задължението си за сътрудничество. Жалбоподателите трябва да са разбрали, че решението за проверка не изключва електрическите кабели, които са различни от конкретно посочените в това решение, и че по принцип са длъжни да предоставят на Комисията цялата поискана информация относно всички електрически кабели и материалите, които обикновено се продават с тези кабели или са предназначени за допълнителна употреба. Четейки решението за проверка, жалбоподателите са могли да заключат, че всяко противопоставяне от тяхна страна на получаването от Комисията на документи относно тези продукти или на искане на Комисията да представят такива документи може да бъде наказано по член 23, параграф 1 от Регламент № 1/2003.

55 Решението за проверка очертава и предмета на разследването, по отношение на което Общият съд може да провери при необходимост достатъчно сериозния характер на уликите, с които е разполагала Комисията при приемането на това решение, за да обоснове намесата в сферата на частните работи на жалбоподателите във връзка с всичките им дейности.

56 Противно на твърдяното от жалбоподателите, точността на решението за проверка, що се отнася до определянето на продуктите, до които се отнася проверката, не може да се оспори с мотива, че в решенията си, приети преди решението за проверка, и по-специално в решението си от 19 юли 2000 г., с което една съгласувана практика се обявява за съвместима с общия пазар и с функционирането на Споразумението за ЕИП (дело COMP/M.1882 — Pirelli/BICC) (ОВ L 70, 2003 г., стр. 35), Комисията е разграничила няколко отделни пазара във връзка със засегнатите от разследването продукти, а именно пазара на кабели с много високо и с високо напрежение, от една страна, и пазара на кабели с ниско и средно напрежение, от друга страна. Всъщност Комисията е била длъжна да определи точно пазарите, засегнати от операцията по съгласуване, която стои в основа на това решение, прието на основание член 8, параграф 2 от Регламент (ЕИО) № 4064/89 на Съвета от 21 декември 1989 година относно контрола върху концентрациите между предприятия (ОВ L 395, стр. 1), така както е изменен към момента на приемане на посоченото решение, тъй като в съответствие с тази разпоредба тя е била длъжна да разгледа въпроса дали разглежданата операция може да създаде или да засили господстващо положение, което може да възпрепятства в значителна степен ефектната конкуренция на общия пазар или на съществена част от този пазар. За разлика от това, както бе посочено в точка 44 по-горе, в рамките на решение, прието на основание член 20, параграф 4 от Регламент № 1/2003, Комисията не е длъжна да определи точно пазар, до който се отнася разследването.

57 Освен това нищо не пречи да се приеме, че едно-единствено нарушение или свързани нарушения на правото на конкуренция не могат да предизвикат последици на пазарите на различни продукти и да бъдат предмет, поне на стадия на приемането на решение по силата на член 20, параграф 4 от Регламент № 1/2003, на едно и също разследване на Комисията.

58 Накрая, въпросът дали инспекторите са извършили „изследователска експедиция“ в помещенията на Nexans France, както твърдят жалбоподателите, зависи от това дали към момента на приемане на решението за проверка Комисията е разполагала с достатъчно улики, за да обоснове намеса в сферата на частната дейност на жалбоподателите във връзка с всички електрически кабели, и следователно трябва да се разгледа второто твърдение за нарушение.

59 Следователно първото твърдение за нарушение трябва да се отхвърли.

По второто твърдение за нарушение, изведено от това, че Комисията разполага с достатъчно сериозни улики, позволяващи да се подозира нарушение на правилата на конкуренция от жалбоподателите, само в сектора на подводните кабели с високо напрежение

60 Жалбоподателите поддържат, че информацията, с която е разполагала Комисията, се отнася до евентуално антиконкурентно поведение единствено в сектора на подводните кабели. Този анализ се потвърждавал, от една страна, от факта, че когато пристигат представителите на Комисията, за да извършат проверка в помещенията на Nexans France на 28 януари 2009 г., те искат да се срещнат с определени служители на Nexans France, които работят в този сектор, и от друга страна, от съдържанието на прессъобщение, публикувано от Комисията преди проверката. Макар обаче да разполага с конкретната информация, Комисията била разширила прекомерно предмета и целта на проверката и била извършила „изследователска експедиция“ в помещенията на това предприятие.

61 Комисията изтъква по същество, че предприятие, адресат на решение, взето на основание член 20, параграф 4 от Регламент № 1/2003, е длъжно да ѝ съдейства не само по отношение на предмета на разследването, тоест посочените в решението стоки или услуги, но и по отношение на всички дейности на предприятието. Освен това Комисията изтъква, че разполага с достатъчно сериозни улики, за да разпореди проверка относно всички електрически кабели и свързаните с тях материали.

62 В това отношение, на първо място, следва да се посочи, че както изтъква Комисията, правомощията ѝ във връзка с разследването биха били безполезни, ако тя може да иска единствено представянето на документи, които може да посочи предварително и точно. Напротив, такова право включва възможността да се търсят данни, които все още не са известни или напълно установени. Без такава възможност Комисията не би могла, при отказ за сътрудничество или противопоставяне от страна на засегнатите предприятия, да събере необходимите за проверката данни (Решение по дело Hoechst/Комисия, точка 41 по-горе, точка 27, Решение на Общия съд от 11 декември 2003 г. по дело Ventouris/Комисия, T-59/99, Recueil, стр. II-5257, точка 122).

63 На второ място, наличието на възможността да се търсят данни, които все още не са известни или напълно установени, позволява на Комисията да разгледа някои документи, свързани със стопанската дейност на предприятието, адресат на решение, взето въз основа на член 20, параграф 4 от Регламент № 1/2003, макар тя да не знае дали тези документи се отнасят до посочените в това решение дейности, за да провери дали това е така и да се избегне възможността въпросното предприятие да скрие доказателства, които са от значение за разследването под предлог, че те не попадат в предмета на това решение.

64 Все пак, независимо от гореизложеното, когато Комисията извършва проверка в помещенията на предприятие на основание член 20, параграф 4 от Регламент № 1/2003, тя е длъжна да ограничи търсенията си до тези дейности на предприятието, които са свързани с посочения в решението за проверка сектор, и след като констатира, в резултат на проверка, че даден документ не се отнася до тези дейности, да се въздържи да го използва за целите на разследването си.

65 Всъщност, ако това ограничение не се прилагаше по отношение на Комисията, тя на практика би имала възможност, всеки път когато разполага с улики, които ѝ позволяват да подозира, че определено предприятие е нарушило правилата на конкуренцията в конкретна област от дейността си, да извърши проверка на цялата дейност, чиято крайна цел е да разкрие всяко нарушение на посочените правила, което е могло да бъде извършено от това предприятие — нещо, което е несъвместимо със защитата на сферата на частните интереси на юридическите лица, гарантирана като основно право в демократичното общество.

66 По-нататък, ако се определя по предложения от Комисията начин, задължението на Комисията да посочва в решенията, приети на основание член 20, параграф 4 от Регламент № 1/2003, целта и предмета на проверката, би било чисто формално. Съдебната практика, съгласно която това задължение има за цел да позволи на съответните предприятия да разберат обхвата на задължението си за сътрудничество, не би била спазена, тъй като в това задължение редовно биха попадали всички дейности на съответното предприятие.

67 Следователно трябва да се приеме, че за да приеме решението за проверка в настоящия случай, Комисията е трябвало да разполага с достатъчно сериозни улики, обосноваващи извършването на проверка в помещенията на жалбоподателите във връзка с цялата им дейност относно електрическите кабели и свързаните с тях материали.

68 В жалбата жалбоподателите се позовават на две улики в подкрепа на твърдението си, че Комисията е разполагала с информация относно евентуално антиконкурентно поведение само в сектора на подводните кабели с високо напрежение. От една страна, те изтъкват, че в прессъобщение от 3 февруари 2009 г. Комисията е съобщила за извършването на проверка в помещенията на предприятия, които произвеждат само този вид кабели. От друга страна, те поддържат, че по време на проверката Комисията се е интересувала от някои служители на Nexans France, които работят в този сектор.

69 Трябва да се отбележи, че към момента на подаване на жалбата в секретариата на Общия съд жалбоподателите не са имали достъп до уликите, с които е разполагала Комисията при приемането на решението за проверка и на които се основават подозренията ѝ. Освен това Комисията не е била длъжна да им представи тези улики (вж. в този смисъл Решение по дело Dow Chemical Ibérica и др./Комисия, точка 39 по-горе, точки 45 и 51).

70 При тези обстоятелства не може да се изисква от жалбоподателите да представят, освен посочените в точка 68 по-горе улики, и доказателства в подкрепа на твърдението си, че Комисията е разполагала с информация относно евентуално антиконкурентно поведение само в сектора на подводните кабели с високо напрежение.

71 Всъщност единствената практическа последица от такова изискване би била тази, че предприятие, адресат на решение, прието на основание член 20, параграф 4 от Регламент № 1/2003, не би могло да оспори достатъчно сериозния характер на уликите, с които е разполагала Комисията, за да приеме това решение, което пък би попречило на Общия съд провери дали посоченото решение е произволно.

72 Следователно трябва да се заключи, че поне когато предприятията, адресати на решение, прието на основание член 20, параграф 4 от Регламент № 1/2003, представят, както е в настоящия случай, определени данни, които поставят под съмнение обстоятелството, че Комисията е разполагала с достатъчно сериозни уликите, за да приеме такова решение, съдът на Съюза трябва да разгледа тези улики и да провери дали са достатъчно сериозни.

73 В отговора си в рамките на процесуално-организационните действия от 20 септември 2011 г., Комисията е запознала Общия съд с уликите, с които е разполагала преди приемането на решението за проверка, които според нея обосновават извършването на проверка в помещенията на жалбоподателите във връзка с всички електрически кабели.

74 В това отношение Комисията най-напред посочва, че един конкурент на жалбоподателите (наричан по-нататък „лицето, което иска освобождаване от глоба или намаляване на нейния размер“) я информира устно на 21 ноември 2008 г. в рамките на програмата за освобождаване от глоби или за намаляване на техния размер, установена с Известието на Комисията от 8 декември 2006 г. за освобождаване от глоби за намаляване на техния размер по дела за картели (ОВ C 298, стр. 17), за наличието на картел относно подземните и подводните кабели с високо напрежение, в който участват жалбоподателите (наричан по-нататък „подозираният картел“), както и за наличието на „споразумение [*поверително*] относно договорите за електрическите кабели със средно напрежение“. Последното споразумение, наречено [*поверително*], е нотифицирано на [*поверително*] на Bundeskartellamt (германска федерална служба за защита на конкуренцията). Накрая, [*поверително*] било заменило „по-ранно споразумение [*поверително*]“, наречено [*поверително*], нотифицирано на Bundeskartellamt в [*поверително*].

75 Към отговора си в рамките на процесуално-организационните действия от 20 септември 2011 г. Комисията прилага копие от две версии на [*поверително*] от [*поверително*], както и копие от [*поверително*].

76 По-нататък Комисията отбелязва, че проверката не може да се ограничи до подземните и подводни кабели с високо напрежение, тъй като:

— [*поверително*] се отнася до електрическите кабели със средно напрежение [*поверително*], а [*поверително*] се отнася до кабели с напрежение, което може да спадне до [*поверително*],

— лицето, което иска освобождаване от глоба или намаляване на нейния размер, [*поверително*] вече не е било в състояние да провери [*поверително*] дали е съществувало тайно споразумение [*поверително*] по отношение на кабелите със средно напрежение,

— предишните разследвания, проведени от Комисията в областта на контрола на съгласуванията, потвърждават липсата на ясно и окончателно разграничение между електрическите кабели с високо, средно и ниско напрежение (Решение на Комисията от 19 юли 2000 г. (дело COMP/M.1882 — Pirelli/BICC), съображения 14—32 (вж. точка 56 по-горе), Решение на Комисията от 5 юли 2005 г. (дело COMP/M.3836 — Goldman Sachs/Pirelli Cavi e Sistemi Energia/Pirelli Cavi e Sistemi Telecom), точки 12 и 13, Решение на Комисията от 6 януари 2006 г. (дело COMP/M.4050 — Goldman Sachs/Cinven/Ahlsell)].

77 По време на съдебното заседание Комисията допълва отговора си в рамките на процесуално-организационните действия от 20 септември 2011 г. по този въпрос. Тя твърди, че съгласно информацията, предадена ѝ на 21 ноември 2008 г. от лицето, което иска освобождаване от глоба или намаляване на нейния размер, подозираният картел съществува поне от 2001 г. и е организиран във връзка с удължаването на [*поверително*]. Освен това лицето, което иска освобождаване от глоба или намаляване на нейния размер, я е информирало, че не може да гарантира, че посоченият картел не обхваща и кабели, различни от подземните и подводни кабели с високо напрежение, [*поверително*]. При тези обстоятелства Комисията е могла да предположи наличието на нарушение на член 81 ЕО по отношение на всички електрически кабели.

78 Отново по време на съдебното заседание жалбоподателите посочват, че след депозирането на репликата са получили достъп до административната преписка на Комисията, част от която са [*поверително*], [*поверително*] и устното изявление на лицето, което иска освобождаване от глоба или намаляване на нейния размер, от 21 ноември 2008 г., и са посочили, че въз основа на тези документи Комисията не може да подозира, че предполагаемият картел се е отнасял до всички електрически кабели. Всъщност, от една страна, тези документи са много стари и се отнасят до споразумения [поверително], нотифицирани на орган на конкуренция и одобрени от него. От друга страна, лицето, което иска освобождаване от глоба или намаляване на нейния размер, било уточнило, че не му е известно каквото и да било нарушение на правото на конкуренция във връзка с кабели, различни от подземните и подводните кабели с високо напрежение.

79 Общият съд приема за необходимо да включи в преписката изявлението на лицето, което иска освобождаване от глоба или намаляване на нейния размер, за да може да прецени дали уликите, с които разполага Комисията, са достатъчно сериозни. В съответствие с предложеното от самата Комисия в отговора ѝ в рамките на процесуално-организационните действия от 20 септември 2011 г., копие от това изявление ѝ е поискано в рамките на посочената в точка 21 по-горе мярка по събиране на доказателства. Становищата на страните по въпроса дали доказателствата, с които е разполагала Комисията, са достатъчно сериозни — становища, които те представят, след като жалбоподателите се запознават с това изявление в секретариата на Общия съд — не се различават по същество от становищата им по време на съдебното заседание.

80 Накрая, в рамките на процесуално-организационните действия от 21 декември 2011 г., Общият съд иска от Комисията да посочи частите от версиите на [*поверително*] и на [*поверително*], които тя е съобщила на Общия съд и които сами или във връзка с устното изявление от 21 ноември 2008 г. на лицето, което иска освобождаване от глоба или намаляване на нейния размер, стоят в основата на подозренията ѝ по отношение на всички електрически кабели преди приемането на решението за проверка.

81 Най-напред трябва да се посочи, че частите, които посочва Комисията в отговор на това искане, разгледани във връзка с версиите на [*поверително*] и на [*поверително*], включени в преписката, както и становището на Комисията по тези споразумения, показват че [*поверително*] няколко общности производители постигат споразумения относно продажбата извън общия пазар на голямо разнообразие от електрически кабели с високо, средно и ниско напрежение, за които е уведомен Bundeskartellamt.

82 Тези споразумения са [*поверително*].

83 Както изтъква Комисията по същество, [*поверително*] и [*поверително*] — единствените споразумения сред въпросните споразумения, които не се ограничават до подземните и подводните кабели с високо напрежение — са споразуменията, в които се предвижда [*поверително*].

84 Все пак наличието на [*поверително*] и на [*поверително*], които са по-ранни споразумения, публикувани и нотифицирани на орган по конкуренция на държава членка и по принцип са съвместими с правилата на конкуренция на Съюза, не представлява само по себе си достатъчно сериозна улика, поради това че някои от лицата, подписали тези споразумения, са сключили впоследствие с други производители тайни споразумения, противоречащи на тези правила и отнасящи се до същите стоки.

85 В това отношение следва да се посочи, че противно на изтъкнатото от Комисията по време на съдебното заседание, нито едно доказателство от преписката не позволява подозираният картел да се свърже с [*поверително*] или с [*поверително*]. От документите, които Комисията представя пред Общия съд, не следва и че подозираният картел е организиран в рамките на продължението на тези споразумения.

86 За разлика от това, първо, от преписката следва, че [*поверително*].

87 Второ, [*поверително*] лицето, което иска освобождаване от глоба или намаляване на нейния размер [*поверително*], ясно е посочило в изявлението си от 21 ноември 2008 г., както правилно изтъкват жалбоподателите, че [*поверително*].

88 Трето, от преписката следва, че [*поверително*].

89 По-нататък следва да се посочи, че едно от решенията в областта на контрола върху съгласуванията, които според Комисията показват, че не съществува ясно разграничение между електрическите кабели в зависимост от напрежението, е Решението Pirelli/BICC (вж. точка 56 по-горе). В съображение 32 от това решение обаче Комисията заключава, противно на това, което твърди в отговора си в рамките на процесуално-организационните действия от 20 септември 2011 г., че:

„[П]роизводството и продажбата на електрически кабели [с ниско и средно напрежение], от една страна, и на електрически кабели [с високо и много високо напрежение], от друга страна, са отделни пазари. Първо, не съществува никаква заменяемост при търсенето на тези продукти. Второ, разходите и сроковете за преминаване от производството на кабели с ниско към кабели с по-високо напрежение са съществени. Трето, ограничената заменяемост от гледна точка на

предлагането не балансира последиците от липсата на заменяемост от гледна точка на търсенето […]. Накрая, необходимо е да се прави разграничение между гамата на кабели [с ниско и средно напрежение], от една страна, и кабелите с по-високо напрежение [високо и много високо напрежение], от друга страна, поради различните условия на конкуренция, които регулират предлагането и търсенето на тези продукти. Комисията счита обаче, че не съществуват достатъчно доказателства, за да се твърди, че изолирани с флуиди електрически кабели с много високо напрежение са отделен пазар от пазара на кабели [с много високо напрежение], произведени посредством други техники (основно чрез [екструдиране на омрежен полиетилен]), като се има предвид, че всички производители и голяма част от европейските клиенти считат, че този вид кабели са заменяеми“.

90 От това решение следва, че противно на това, което изтъква в отговора си в рамките на процесуално-организационните действия от 20 септември 2011 г., преди приемането на решението за проверка Комисията е стигнала до извода, че съществуват значителни разлики между кабелите с високо, средно и ниско напрежение.

91 При тези обстоятелства трябва да се приеме, че Комисията не е доказала, че е разполагала с достатъчно сериозни улики, за да разпореди проверка относно всички електрически кабели и свързаните с тези кабели материали.

92 Впрочем този извод, който се основава изключително на анализа на доказателствата, с които е разполагала Комисията при приемането на решението за проверка, се потвърждава, от една страна, от твърдението на самата Комисия в точка 36 от дупликата, че формулировката на решението за проверка позволява на жалбоподателите да разберат, че проверката не се отнася до „всички електрически кабели“, и от друга страна, от факта, че Комисията признава, че е ограничила намесата си в хода на проверката до търсене във връзка с тези електрически кабели, посочени като пример в решението за проверка.

93 За разлика от това следва да се счете, че преди приемането на решението за проверка Комисията е разполагала с достатъчно сериозни улики, за да разпореди извършването на проверка относно подводните и подземни електрически кабели с високо напрежение и относно свързаните с тези кабели материали.

94 Следователно настоящата част трябва да се уважи, доколкото се отнася до електрическите кабели, различни от подводните и подземните електрически кабели с високо напрежение, както и относно свързаните с тези различни кабели материали. Тя трябва да се отхвърли в останалата ѝ част.

По втората част, изведена от прекомерно широкия географски обхват на решението за проверка

95 Жалбоподателите поддържат, че единственото указание, което се съдържа в решението за проверка относно географския обхват на разследването, е че споразуменията и/или съгласуваните практики, посочени в това решение, „вероятно имат световен обхват“. В решението за проверка не се посочвало, че определени проекти извън Съюза биха могли да засегнат общия пазар, което е единствената хипотеза, при която член 81 ЕО може да се приложи към тези проекти. Освен това проектите за подводни електрически кабели с високо напрежение били с тясно локално значение. Въпреки това Комисията била копирала документи относно проекти в Средния изток или Азия. Това поведение било „особено пагубно“ предвид нивото на сътрудничество между различните органи по конкуренция. Nexans France изрично запазвало правата си относно това дали тези документи са включени в решението за проверка, но тъй като не било запознато с точния обхват на разследването, не можело да разбере обхвата

на задължението си за сътрудничество. Това нарушавало основни права на жалбоподателите, включително правото им на защита, правото им на справедлив съдебен процес и презумпцията за невиновност.

96 Комисията оспорва доводите на жалбоподателите.

97 Противно на поддържаното от жалбоподателите, посочвайки, че споразуменията и/или съгласуваните практики „вероятно имат световен обхват“, Комисията е описала подробно полето на действие на подозирания картел. Следователно точността в решението за проверка на географския обхват на евентуалните нарушения на правото на конкуренция, за чието съществуване подозира Комисията, трябва да се счита за достатъчна.

98 Все пак е възможно доводите на жалбоподателите да се тълкуват в смисъл, че те упрекват Комисията не в това, че е определила прекалено неясно географския обхват на подозирания картел, а в това, че е възможно в приложното поле на решението за проверка да се включат документи относно географски пазари с локално значение, които се намират извън общия пазар, без да се уточнят причините, поради които поведението на въпросното предприятие на тези пазари би могло да наруши конкуренцията на общия пазар.

99 В това отношение следва да се посочи, че дори наименованието на Регламент № 1/2003 показва, че поверените на Комисията с този регламент правомощия имат за цел изпълнението на правилата за конкуренция, предвидени в член 81 ЕО и член 82 ЕО. Тези две разпоредби забраняват определено поведение от страна на предприятията, доколкото то може да засегне търговията между държавите членки и има за цел или за резултат предотвратяването, ограничаването или нарушаването на конкуренцията в рамките на общия пазар. Ето защо Комисията може да използва правомощията си по извършване на проверка само за да разкрие подобно поведение. Следователно Комисията не може да извърши проверка в помещенията на предприятие, ако подозира, че съществува споразумение или съгласувана практика, чиито последици се проявяват единствено на един или няколко пазара извън общия пазар. За разлика от това нищо не пречи тя да разгледа документи относно тези пазари, за да разкрие поведение, което може да засегне търговията между държавите членки и което има за цел или за резултат предотвратяването, ограничаването или нарушаването на конкуренцията в рамките на общия пазар.

100 Следователно настоящата част трябва да се отхвърли.

101 Предвид всички гореизложени съображения следва да се уважи искането за отмяна на решението за проверка в частта, в която се отнася до електрическите кабели, различни от подводните и подземни електрически кабели с високо напрежение, както и свързаните с тези различни кабели материали, и да се отхвърли в останалата ѝ част.

2. *По исканията за отмяна на спорните актове*

По допустимостта

По допустимостта на правното становище, приложено към репликата

102 Комисията изтъква, че приложеното към репликата правно становище, което подкрепя доводите на жалбоподателите относно допустимостта на исканията за отмяна на спорните актове (второ и трето искане), е недопустимо. Тя се позовава на две основания за недопустимост, първото изведено по същество от нарушение на член 5, параграфи 3 и 7 от Указанията за секретаря на

Общия съд, приети на 5 юли 2007 г. (ОВ L 232, стр. 1), и второто изведено от факта, че спорното становище не подкрепя изрично изтъкнати в репликата доводи, а съдържа обяснения, които не са включени в репликата.

– По първото основание за недопустимост, изведено от нарушение на член 5, параграфи 3 и 7 от Указанията за секретаря на Общия съд

103 Комисията посочва, че член 5, параграфи 3 и 7 от Указанията за секретаря на Общия съд забранява на жалбоподателите да предават материали по делото на лица, различни от адвокатите им. Авторите на спорното становище обаче, които не са адвокати на жалбоподателите, били запознати с писмената защита.

104 Член 5, параграф 3 от Указанията за секретаря на Общия съд гласи:

„Адвокатите или представителите на главните страни по дело пред Общия съд, или надлежно упълномощени от тях лица могат да правят справки с преписката в канцеларията на секретариата, включително с представените пред Общия съд административни преписки, както и да искат преписи или извлечения от материалите по делото и от регистъра.

[…]“.

105 Освен това член 5, параграф 7 от Указанията за секретаря на Общия съд гласи:

„Трети лица, частноправни или публичноправни, не могат да имат достъп до преписката по делото или до материалите по делото без изрично разрешение от председателя на Общия съд или — ако делото е все още висящо — от председателя на разглеждащия делото съдебен състав, след като бъдат изслушани страните. Такова разрешение може да се дава само въз основа на писмена молба, придружена от подробно обяснение на законния интерес на третото лице да се запознае с преписката“.

106 В настоящия случай спорното становище е подписано от две лица, които са посочени единствено с имената им. От преписката не следва, че тези две лица са адвокати. Във всички случаи, както подчертава Комисията, от една страна, подписалите становището лица не са сред адвокатите, упълномощени от жалбоподателите да ги представляват пред Общия съд по настоящото дело, и от друга страна, от преписката не следва, че те са били надлежно упълномощени от тези адвокати да се запознаят с преписката. Авторите на посоченото становище обаче са имали достъп до писмената защита, тъй като я цитират многократно, което жалбоподателите потвърждават по време на съдебното заседание.

107 Въпреки това обаче фактът, че авторите на спорното становище не са адвокати на главните страни или лица, които са надлежно упълномощени от тях да се запознаят с преписката, не позволява да се приеме, че те са трети лица, които нямат право на достъп до преписката по делото по смисъла на член 5, параграфи 3 и 7 от Указанията за секретаря на Общия съд.

108 Всъщност тези разпоредби, чийто основен предмет е да регламентират достъпа до преписката по делото в помещенията на секретариата на Общия съд, трябва да се тълкуват в светлината на тяхната цел. Те отразяват общия принцип на добро правораздаване, съгласно който страните имат право да защитават своите интереси независимо от всякакво външно влияние и който изисква страна, на която е предоставен достъп до процесуалните документи на други страни, да използва това право само за защитата на собствената си позиция, но не и с каквато и да било друга цел (вж. в този смисъл и по аналогия Решение на Общия съд от 17 юни 1998 г. по дело Svenska Journalistförbundet/Съвет, T-174/95, Recueil, стр. II-2289, точки 135—137 и Определение на председателя на Общия съд от 16 март 2007 г. по дело V/Парламент, T-345/05 R,

непубликувано в Сборника, точки 70 и 71). Ето защо Общият съд е приел, че съобщаването на процесуални документи от страна по делото на трети лица, когато тези документи не са били съобщени за целите на защитата на тази страна, представлява злоупотреба с процесуални възможности (вж. в този смисъл Решение по дело Svenska Journalistförbundet/Съвет, посочено по-горе, точка 139).

109 За разлика от това член 5, параграфи 3 и 7 от Указанията за секретаря на Общия съд допускат възможността страна по дадено дело да позволи на експерт да се запознае с процесуален документ, когато целта е да се улесни изготвянето от посочения експерт на документ с оглед на защита на тази страна, използван единствено за целите на производството.

110 Предвид гореизложеното първото основание за недопустимост на Комисията трябва да се отхвърли.

– По второто основание за недопустимост, съгласно което спорното становище не подкрепя изрично изтъкнати в репликата доводи и съдържа обяснения, които не са включени в репликата

111 Комисията изтъква, че спорното становище може да се вземе предвид само доколкото подкрепя изрично изтъкнатите в репликата доводи. В становището обаче се излагали правни доводи относно допустимостта, а не се подкрепяли или допълвали изрично посочените в репликата фактически и правни обстоятелства. Освен това се въвеждали доводи, които не се съдържат в репликата.

112 В това отношение трябва да се посочи, че по силата на член 21 от Статута на Съда и член 44, параграф 1, буква в) от Процедурния правилник на Общия съд исковата молба или жалбата трябва да посочват предмета на спора и кратко изложение на посочените правни основания. Съгласно постоянната съдебна практика, за да са допустими искът или жалбата, е необходимо съществените правни и фактически обстоятелства, на които те се основават, да следват поне обобщено, но по логичен и разбираем начин от текста на самата искова молба или жалба. Въпреки че съдържанието на исковата молба или жалбата може да бъде обосновавано и допълвано по конкретни въпроси чрез препращане към извлечения от приложени към нея доказателства, общото препращане към други, макар и приложени към исковата молба или жалбата документи, не заличава липсата на съществените обстоятелства от правните доводи, които следва да бъдат посочени в самата искова молба или жалба съгласно упоменатите по-горе разпоредби. Освен това Общият съд не е длъжен да изследва и установява сред приложенията правните основания и доводи, на които биха могли да се основават искът или жалбата, тъй като приложенията имат чисто доказателствена и документална функция (вж. Решение на Общия съд от 17 септември 2007 г. по дело Microsoft/Комисия, T-201/04, Сборник, стр. II-3601, точка 94 и цитираната съдебна практика).

113 Това тълкуване на член 21 от Статута на Съда и на член 44, параграф 1, буква в) от Процедурния правилник важи и по отношение на условията за допустимост на писмената реплика, която според член 47, параграф 1 от същия правилник има за цел да допълни исковата молба или жалбата (вж. Решение по дело Microsoft/Комисия, точка 112 по-горе, точка 95 и цитираната съдебна практика).

114 В настоящия случай спорното становище се споменава само на две места в репликата. Най-напред, в репликата се посочва, без да се дават други обяснения, че изводът, до който стигат авторите на спорното становище, след като разглеждат въпроса за допустимостта на второто и третото искане, е същият като изложения в репликата, без да се посочва на кои конкретни точки от това приложение от тринадесет страници е направено позоваване. По-нататък, в репликата се посочва, че спорното становище подкрепя изявлението, че правото

да се откаже даването на самоуличаващи показания и защитата срещу произволните намеси в сферата на личната дейност на всяко лице са основни права, които са част от общите принципи на общностното право. Следователно спорното становище трябва да се вземе предвид само по отношение на последното указание (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 24 май 2007 г. по дело Duales System Deutschland/Комисия, T-151/01, Сборник, стр. II-1607, точки 78 и 81).

По допустимостта на исканията за отмяна на спорните актове

115 Според постоянната съдебна практика актове, които подлежат на обжалване по смисъла на член 230 ЕО, са само мерките, които произвеждат задължително правно действие, което може да засегне интересите на жалбоподателя, като измени съществено правното му положение (Решение на Съда от 11 ноември 1981 г. по дело IBM/Комисия, 60/81, Recueil, стр. 2639, точка 9 и Решение на Общия съд от 18 декември 1992 г. по дело Cimenteries CBR и др./Комисия, T-10/92-T-12/92 и T-15/92, Recueil, стр. II-2667, точка 28).

116 Следователно междинните мерки, чиято цел е да подготвят окончателното решение, по принцип не представляват актове, подлежащи на обжалване. От съдебната практика обаче следва, че приетите по време на предварителната процедура актове, които сами по себе си представляват завършекът на една специална процедура, различна от тази, която трябва да даде възможност на Комисията да се произнесе по същество, и които произвеждат задължителни правни последици, годни да засегнат интересите на жалбоподателя, като променят съществено неговото правно положение, представляват също подлежащи на оспорване актове (Решение по дело IBM/Комисия, посочено в точка 115 по-горе, точки 10 и 11, и Решение на Общия съд от 7 юни 2006 г. по дело Österreichische Postsparkasse и Bank für Arbeit und Wirtschaft/Комисия, по дело T-213/01 и T-214/01, Recueil, стр. II-1601, точка 65).

117 Комисията поддържа, че исканията за отмяна на спорните актове са недопустими. Тези актове били само актове за изпълнение на решението за проверка и не променяли съществено правното положение на жалбоподателите.

118 Жалбоподателите изтъкват, че спорните актове променят съществено правното им положение и засягат сериозно и необратимо основните им права на личен живот и на защита. Следователно те трябва да се считат за обжалваеми актове. Първо, тъй като не са предвидени в решението за проверка, тези актове не били мерки за изпълнение. Второ, формата на една мярка била без значение за това дали тя поражда задължителни правни последици. Жалбоподателите обаче били длъжни да се подчинят на спорните актове, за да избегнат възможността да плащат увеличение на размера на глобата, която евентуално ще дължат, или дори да избегнат санкции. Следователно тези актове приличали на искания за предоставяне на информация по член 18, параграф 3 от Регламент № 1/2003 — разпоредба, която предвижда изрично, че тези мерки са обжалваеми. Трето, спорните актове пречели на жалбоподателите да се защитят в разследвания на конкуренцията пред други юрисдикции. Накрая, четвърто, решението да се копират някои електронни файлове и твърдият диск на г-н C пораждало правни последици, тъй като тези файлове и твърдият диск съдържали лични данни, като писма, адреси и т.н., защитени от правото на личен живот и от тайната на кореспонденцията.

119 Най-напред трябва да се посочи, че спорните актове са междинни мерки, чиято единствена цел е да подготвят приемането от Комисията на окончателно решение по член 81, параграф 1 ЕО. По силата на тези актове Комисията копира някои електронни файлове, открити в хода на проверката, и получава обяснения относно конкретни документи, които също са открити по време на проверката, за да провери действителността и обхвата на фактическо и правно положение, за което тя вече разполага с информация, а именно подозирания картел, и да изготви евентуално окончателно решение относно това положение.

120 По-нататък, от член 20, параграф 2, букви в) и д) от Регламент № 1/2003 следва, че както получаването под каквато и да било форма на копия или извлечения от всеки документ, свързан със стопанската дейност, независимо от носителя, на който се съхранява, на предприятие, спрямо което се осъществява проверка по член 20, параграф 4 от същия регламент, така и искането служителите или представителите на това предприятие да дадат обяснения относно документи, свързани с предмета и целта на проверката, са мерки за изпълнение на решението, въз основа на което е разпоредено извършването на проверката. Самото решение за проверка предвижда, че Nexans France трябва да позволи на инспекторите да копират тези документи, свързани със стопанската дейност, и да даде на място „обяснения във връзка с предмета и целта на проверката“ (вж. точка 3 по-горе).

121 Както правилно изтъква Комисията, всяка проверка по член 20, параграф 4 от Регламент № 1/2003 предполага подбор на документите, които трябва да бъдат разгледани и евентуално копирани, както и подбор на въпросите, които трябва да се поставят на служителите или на представителите на съответното предприятие във връзка с предмета и целта на проверката. Тези предприятия са длъжни да позволят на Комисията да копира въпросните документи и да разрешат на служителите и на представителите да дадат исканите обяснения именно въз основа на решението за проверка, а не въз основа на отделен акт, приет в хода на проверката.

122 Съпоставката между член 18, параграф 3 и член 20, параграф 2, букви в) и д) от Регламент № 1/2003 позволява също да се приеме, че копирането на документи и искането на обяснения в хода на проверката са мерки за изпълнение на решенията за проверка.

123 Всъщност, на първо място, в член 18, параграф 3 от Регламент № 1/2003 се предвижда, че исканията за предоставяне на информация, отправени до предприятията на основание на тази разпоредба, подлежат на самостоятелно обжалване. За разлика от това в Регламент № 1/2003 не е посочено нищо относно поисканите в хода на проверката обяснения и копирането на документи в хода на проверката.

124 На второ място, от член 18, параграфи 1 и 3 от Регламент № 1/2003 следва, че въз основа на тези разпоредби Комисията може да изиска от предприятията и от сдруженията на предприятия да предоставят цялата необходима информация. За разлика от това, съгласно член 20, параграф 2, буква д) от посочения регламент, Комисията може да поиска само обяснения относно факти или документи, свързани с предмета и целта на разследването.

125 Следователно трябва да се приеме, че копирането на всеки документ и задаването на всеки въпрос по време на проверката не могат да се считат за отделни от решението за извършване на проверка актове, а за мерки за изпълнение на това решение.

126 Накрая, следва да се подчертае, че както изтъква Комисията, тя не може да санкционира жалбоподателите с мотива, че са отказали да ѝ разрешат да копира въпросните документи и да дадат пълен отговор на въпросите на инспекторите към г-н C, без да приеме решение на основание член 23, параграф 1, букви в) и г) от Регламент № 1/2003. Това решение, отделно от решението за проверка, както и от окончателно решение по член 81, параграф 1 ЕО, подлежи на обжалване, в рамките на което Общият съд трябва да прецени дали копирането на съответните документи, както и получаването на исканите от Комисията въз основа на спорните актове обяснения, засягат основните права на личен живот и на защита на жалбоподателите, както твърдят последните.

127 За да подкрепят тезата си, че спорните актове произвеждат задължителни правни последици, които могат да засегнат интересите им, като променят съществено правно им положение, и субсидиарно, че сами по себе си тези актове представляват завършекът на една специална процедура, различна от тази, която трябва да даде възможност на Комисията да се произнесе по същество по смисъла на цитираната в точка 116 по-горе съдебна практика, жалбоподателите

се позовават на Решение на Съда от 18 май 1982 г. по дело AM & S Europe/Комисия (155/79, Recueil, стр. 1575) и на Решение на Общия съд от 17 септември 2007 г. по дело Akzo Nobel Chemicals и Akcros Chemicals/Комисия, (T-125/03 и T-253/03, Сборник, стр. II-3523).

128 В това отношение следва да се посочи, че жалбоподателите по делата, довели до постановяване на посочените в предходната точка решения, твърдят пред Комисията, че някои документи, които последната е поискала да представят по време на проверка по Регламент № 17 на Съвета от 6 февруари 1962 година, Първи регламент за прилагане на членове [81 ЕО] и [82 ЕО] (ОВ 13, 1962 г., стр. 204), или вследствие на тази проверка, са били защитени от поверителността на разговорите и кореспонденцията между адвокат и клиент. Именно в този контекст съдът е приел, че решението, с което Комисията отхвърля искането за защита на съответните документи, произвежда правно действие по отношение на съответните предприятия, тъй като с решението се отказва възможността да се ползва предвидената от общностното право защита, същото има окончателен характер и е независимо от крайното решение, с което се установява нарушение на правилата на конкуренцията (Решение по дело Akzo Nobel Chemicals и Akcros Chemicals/Комисия, точка 127 по-горе, точка 46; в този смисъл вж. също Решение по дело AM & S Europe/Комисия, точка 127 по-горе, точки 27 и 29—32).

129 При приемането на спорните актове обаче жалбоподателите не са посочили, че копираните от Комисията документи или получената от нея по силата на тези актове информация се ползват от предвидена в правото на Съюза защита, подобна на защитата, предоставена на разговорите и кореспонденцията между адвокат и клиент. Следователно, когато Комисията решава да копира тези документи и да поиска от жалбоподателите да предоставят информация, тя не приема решение, с което отказва на жалбоподателите да се ползват от тази защита.

130 Всъщност, що се отнася до копираните по време на проверката документи, трябва да се припомни, че жалбоподателите са запазили оригиналите както на хартиен носител, така и в електронен формат и са били запознати с естеството и съдържанието на тези документи. Въпреки това те не са посочили конкретни документи или части от документи, които се ползват от предвидената в правото на Съюза защита. Жалбоподателите твърдят само, че Комисията не е имала право да копира тези документи, за да ги разгледа впоследствие в помещенията си. Според жалбоподателите тези документи е трябвало да бъдат разгледани в помещенията на Nexans France, а Комисията е могла да копира само свързаните с разследването документи. Поради това трябва да се счете, че жалбоподателите не упрекват Комисията в това, че се е запознала с конкретни защитени документи или ги е копирала, а в това, че ги е разгледала в собствените си помещения в Брюксел, а не в помещенията на Nexans France, и ги е задържала до момента на разглеждането.

131 Що се отнася до въпросите, поставени на г-н C по време на проверката, от преписката е видно, че жалбоподателите, които са били придружени от адвокатите си, не са възразили срещу възможността Комисията да получи исканата информация. Следователно, задавайки тези въпроси, Комисията не е могла да приеме решение, с което отказва на жалбоподателите да се ползват от предвидената в правото на Съюза защита.

132 От гореизложеното следва, че спорните актове не могат да се считат за обжалваеми актове. Освен в рамките на жалба за отмяна срещу решението за налагане на глоба, посочено в точка 126 по-горе, законосъобразността на тези актове може да се разгледа само в рамките на жалба срещу окончателното решение на Комисията по член 81, параграф 1 ЕО. Всъщност съдебният контрол на условията, при които е проведена дадена проверка, попада в обхвата на жалба за отмяна срещу окончателното решение, прието от Комисията в приложение на тази разпоредба (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 20 април 1999 г. по дело Limburgse Vinyl Maatschappij и др./Комисия, T-305/94-T-307/94, T-313/94-T-316/94, T-318/94, T-325/94, T-328/94, T-329/94 и T-335/94, Recueil, стр. II-931, точки 413 и 414).

133 Впрочем, ако жалбоподателите считат, че актовете, с които Комисията разпорежда да се копират определени електронни файлове и твърдият диск на компютъра на г-н C, за да ги разгледа впоследствие в помещенията си, и иска обяснения от последния относно намерените в хода на проверката документи, са незаконосъобразни и са причинили вреди, които да ангажират отговорността на Съюза, те могат да предявят иск за извъндоговорна отговорност срещу Комисията. Такъв иск не е част от системата за контрол на валидността на актове на Съюза, имащи задължителни правни последици, които могат да засегнат интересите на жалбоподателя, а е на разположение, когато дадена страна е претърпяла вреда поради неправомерното поведение на дадена институция (вж. в този смисъл Решение на Съда от 12 септември 2006 г. по дело Reynolds Tobacco и др./Комисия, C-131/03 P, Recueil, стр. I-7795, точки 82 и 83).

134 Следователно исканията за отмяна на спорните актове трябва да се обявят за недопустими.

3. *По искания от четвърто до седмо*

135 Както посочват самите жалбоподатели, с искания от четвърто до седмо те искат Общият съд да се произнесе по евентуалните последици от отмяната на решението за проверка и на спорните актове.

136 Следователно, както изтъква Комисията, жалбоподателите целят да получат от Общия съд декларация относно последиците от евентуално решение за отмяна, която би представлявала и задължително указание към Комисията за изпълнението на това решение. Същевременно, тъй като в рамките на контрола за законосъобразност по член 230 ЕО Общият съд не е компетентен да произнася декларативни решения (вж. в този смисъл Определение на Съда от 9 декември 2003 г. по дело Италия/Комисия, C-224/03, Recueil, стр. I-14751, точки 20—22) или да дава задължителни указания, макар те да имат връзка с условията за изпълнение на неговите решения (Определение на председателя на Съда от 26 октомври 1995 г. по дело Pevasa и Inpesca/Комисия, C-199/94 P и C-200/94 P, Recueil, стр. I-3709, точка 24), искането на жалбоподателя трябва да се обяви за явно недопустимо (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 4 февруари 2009 г. по дело Omya/Комисия, T-145/06, Сборник, стр. II-145, точка 23).

137 От всичко гореизложено следва, че решението за проверка трябва да се отмени, доколкото се отнася до електрическите кабели, различни от подводните и подземните електрически кабели с високо напрежение, както и до свързаните с тези други кабели материали. Жалбата трябва да се отхвърли в останалата ѝ част.

По съдебните разноски

138 Съгласно член 87, параграф 3, първа алинея от Процедурния правилник Общият съд може да разпредели съдебните разноски или да реши всяка страна да понесе направените от нея съдебни разноски, ако всяка от страните е загубила по едно или няколко от предявените основания или поради изключителни обстоятелства.

139 Тъй като жалбоподателите са загубили по отношение на главната част от исканията си, те трябва да понесат, освен направените от тях съдебни разноски, и половината от съдебните разноски на Комисията.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (осми състав)

реши:

1) Отменя Решение C(2009) 92/1 на Комисията от 9 януари 2009 година, с което на Nexans SA и на дъщерното му дружество Nexans France SAS се разпорежда да се подчинят на проверка в съответствие с член 20, параграф 4 от Регламент (ЕО) № 1/2003 на Съвета от 16 декември 2002 година относно изпълнението на правилата за конкуренция, предвидени в членове 81 [ЕО] и 82 [ЕО], доколкото се отнася до електрическите кабели, различни от подводните и подземните електрически кабели с високо напрежение, и до свързаните с тези други кабели материали.

2) Отхвърля жалбата в останалата ѝ част.

3) Nexans и Nexans France понасят направените от тях съдебни разноски, както и половината от съдебните разноски на Европейската комисия.

4) Комисията понася половината от направените от нея съдебни разноски.

Truchot Martins Ribeiro Kanninen

Постановено в открито съдебно заседание в Люксембург на 14 ноември 2012 година.

Подписи

Съдържание

Обстоятелства в основата на спора 2

Производство и искания на страните 5

От правна страна 6

1. По искането за отмяна на решението за проверка 7

По първата част, изведена от прекомерно широкия и неясен обхват на гамата от продукти, до които се отнася решението за проверка 7

Предварителни бележки 8

По първото твърдение за нарушение, изведено от неточността на решението за проверка, що се отнася до определянето на засегнатите продукти 9

По второто твърдение за нарушение, изведено от това, че Комисията разполага с достатъчно сериозни улики, позволяващи да се подозира нарушение на правилата на конкуренция от жалбоподателите, само в сектора на подводните кабели с високо напрежение 11

По втората част, изведена от прекомерно широкия географски обхват на решението за проверка . . . 16

2. По исканията за отмяна на спорните актове . . . 17

По допустимостта . . . 17

По допустимостта на правното становище, приложено към репликата . . . 17

– По първото основание за недопустимост, изведено от нарушение на член 5, параграфи 3 и 7 от Указанията за секретаря на Общия съд . . . 18

– По второто основание за недопустимост, съгласно което спорното становище не подкрепя изрично изтъкнати в репликата доводи и съдържа обяснения, които не са включени в репликата . . . 19

По допустимостта на исканията за отмяна на спорните актове . . . 20

3. По искания от четвърто до седмо . . . 23

По съдебните разноски . . . 23